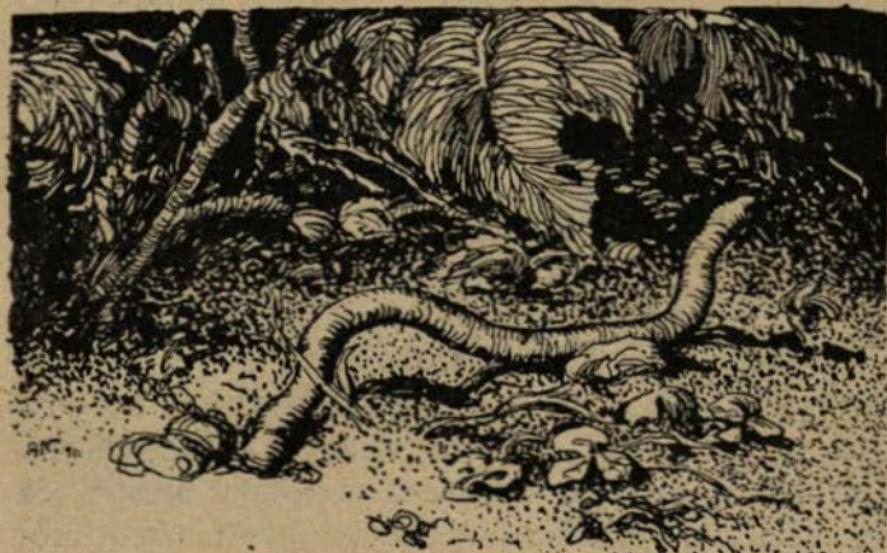

Въ единъ прѣкрасенъ лѣтенъ день, щъркелът се връщалъ отъ ливадитѣ и носѣлъ на своята съ-пруга и дѣцата си, сгушени въ гнѣздото върху покрива, петь жаби и половина змия. Самъ той изялъ двѣ жаби и половината змия, насилилъ се и затова билъ весело настроенъ. Като хвърчелъ ниско надъ градината, щъркелът забѣлѣжилъ по едната пж-течка голѣмъ дъждовенъ червей (глистя), който полека пълзѣлъ по земята. Щъркелътъ кацаналъ на

земята, сложилъ на трѣвата до себе си мъртвитѣ жаби и половината змия и внимателно разглеждалъ червея.

— Ти трѣбва да си голѣмъ герой, а? — попита щъркелътъ.

— О, господине, който и да сте, пожагете ми животеца! — помолилъ се червеятъ, и цѣлъ се извилъ, като отъ болесть.

— Мисля, че виждашъ кой съмъ азъ, — казалъ щъркелътъ.